

Jeg erindrer tydeligt, hvorledes københavnske Repræsentanter af de forskellige politiske Anskuelse her i Tinget under Skattelovens Behandling gjorde alt, hvad de formaaede, for at faa den samme Bevægelsesfrihed i København, som findes i de øvrige Kommuner. Men det var dem ikke muligt at faa dette gennemført. Netop den Omstændighed har imidlertid bevirket, at Københavns Kommune, som jo tæller, saa vidt jeg husker, en Femtedel af Landets Befolkning, ikke kan beskattes de store Formuer og de store Indtægter saaledes, som de i Virkeligheden burde beskattes. Men det har ogsaa ført til, at alle vi andre ikke kunne ramme dem saaledes, som vi gerne vilde. Vi ville gerne, at disse store Formuer og Indtægter kunde rammes. Vi ønske, at Kommunerne skulle blive i Stand til at indrette et Skolevæsen, som de kunne være tjente med, et Skolevæsen, der skaber den størst mulige Sikkerhed for, at alle de Evner, der findes hos Børnene, kunne blive fuldt udviklede. Vi ønske en human Fattigforsørgelse og Fattigpleje. Vi ønske en human Alderdomsunderstøttelse. Vi ønskede f. Eks., at Loven om Alderdomsunderstøttelse havde faaet den Virkning, at der ikke fandtes en Kommune her i Landet, i hvilken der ikke var bygget et Alderdomshjem. Men denne Bestemmelse i Loven har jo ikke faaet nogen stor praktisk Virkning. Det er fortrinsvis vore Købstadkommuner, det er København og maaske ganske enkelte Landkommuner, der have indrettet Alderdomshjem. Vi ønske, at Hjelpekasserne blive stillede (Uro i Salen)

Formanden: Jeg maa atter anmode Medlemmerne om at forholde sig lidt mere roligt, saa Taleren kan faa Ro til at tale.

Wilmann: Vi ønske, at Hjelpekasserne blive satte i Stand til at hjælpe overalt, hvor der er virkelig Nød, og vi ere enige med Ordføreren for Forslagsstillerne i Ønsket om, at Skatteyderne komme til at betale hertil efter deres Evne til at betale. Vi ønske absolut ikke, at de med de store Formuer og de store Indkomster, Kapitalisterne, enten de bo det ene eller det andet Sted, skulle skaanes; tværtimod, vi ønske, at de komme til at betale, hvad der er rimeligt og rigtigt, og det Krav gjorde vi ogsaa meget stærkt gældende netop under Skattelovens Behandling. Vor Ordfører gentog *det* atter og atter, og vi stillede Ændringsforslag, der netop gik ud paa at ramme dem, der have Evne til at

betale, stærkere, end de nu rammes. Vi var ikke tilfredse med den Ordning, der blev gennemført, hvor man beskattede en Formue lige stærkt, enten det var en ganske lille bitte Formue paa 1,000 Kr. eller en Formue paa 1 Million eller paa flere Mill. Kr. Det var vi meget utilfredse med, og vi stillede netop Ændringer i Retning af, at disse Formuer skulde beskattes progressivt efter deres Størrelse. Vi erklærede os ikke tilfredse med den stigende Skala for Indkomstskatten, saaledes som den blev gennemført, men ønskede at gaa endnu videre. Vi have altsaa tilstrækkelig tydeligt under Lovens Behandling gjort vort Standpunkt gældende, som jo netop er, at enhver skal betale efter Evne.

Hvis vi nu skulde lovgive paa dette Omraade, er det ikke sikkert, at den bedste Vej vilde være at pille ved Statstilskuddet, hverken ved dets Størrelse eller ved Fordelingsreglerne. Jeg skal tillade mig at sige, hvad jeg anser for den allerbedste Maade, hvorpaa man kan komme de Kommuner til Hjælp, som have store Udgifter til de fire Ting, her ere nævnte, og der kunde jo med lige saa stor Berettigelse tages andre Ting med, som netop følge i Kølvanet af de store Kapitalister, og i Anledning af hvilke der ogsaa var Grund til at hjælpe Kommunerne. Den bedste Maade at gøre dette paa er, at man gennemfører den stigende Skala for Formueskatten. Der er virkelig ikke Spor af Mening i, at en Arbejdsmand f. Eks., som i sin Ungdom maaske uden Penge har skaffet sig et lille Hus, har slidt og slæbt for hver Termin at betale Renter og Afdrag og derigennem, naar han er bleven et halvt Hundrede Aar gammel, har erhvervet en Formue paa maaske 1,000 Kr., skal betale akkurat samme Formueskat af disse 1,000 Kr., som en Millionær eller Lensbesidder eller en anden Kapitalist skal betale. Det er der ikke fjerneste Mening i. Naar vi endelig skulle til at ændre Skattelovene af 1903, burde man virkelig fremsætte og gennemføre Forslag om en stigende Skala for Formueskatten. Ad den Vej vilde man sikkert kunne skaffe sig betydelige Beløb, og man kunde, hvis man vilde være retfærdig, tillige sætte en større stigende Skala for Indkomstskatten. Vi vilde derfor opnaa, at de, der have Raad til at betale, ogsaa komme til at betale, og saa kunde man anvende disse Penge til at hjælpe Kommunen paa den Maade, at Staten paatog sig en Del Udgifter til Skole-